

Rep.Nr.

2011 / 893

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 28 MAART 2011.

5DE KAMER

Arbeidscontract
Op tegenspraak
Definitief

In de zaak:

A Frank,

Appellant, vertegenwoordigd door Mr. D.
DEVRIENDT loco Mr W. VAN BETSBRUGGE,
advocaat te Tienen.

Tegen:

S Kris,

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr.
J. ENGELLEN, advocaat te Leuven.

★

★

★

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van de rechtspleging, meer bepaald:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het vonnis gewezen op tegenspraak door de Arbeidsrechtbank van Leuven op 21 mei 2010;
- het verzoekschrift in hoger beroep ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 7 juni 2010;
- de conclusies van de partijen;

Gelet op de door partijen neergelegde stukken.

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging ter openbare terechtzitting van 28 februari 2011 waarna de debatten gesloten werden en de zaak in beraad werd genomen.

★

★

★

I. FEITEN

De heer S trad op 27 april 2007 in dienst van de heer A als hulpkelner, met schriftelijke arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd en deeltijdse arbeid (130 uur per trimester).

Uit de voorgebrachte documenten (loonstroken en tewerkstellingsattest) blijkt dat deze arbeidsovereenkomst beëindigd werd op 23 november 2007. Alle verdere informatie met betrekking tot de beëindiging van de arbeidsovereenkomst ontbreekt, waarbij de heer S voorhoudt dat de arbeidsovereenkomst werd beëindigd door de heer A en de heer A stelt dat de arbeidsovereenkomst in onderling overleg werd beëindigd, daar de zaak zou overgenomen worden.

Uit een brief van de raadsman van de heer A van 31 december 2007 blijkt dat de heer S geheel of gedeeltelijk via zijn vakorganisatie, afgifte vorderde van het werkloosheidsbewijs C4 en betaling van zijn loon vanaf 1 juni 2007.

Met voornoemde brief betwistte de raadsman van de heer A de vorderingen van de heer S

Alleszins blijkt dat het werkloosheidsbewijs C4 afgeleverd werd aan de vakorganisatie van de heer S op 13 februari 2008, doch geen beide partijen brengt hiervan een kopie voor.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 21 november 2008 vorderde de heer S voor de Arbeidsrechtbank te Leuven betaling door de heer A van 94,55 EUR opzeggingsvergoeding en 2.309,65 EUR loon, te vermeerderen met de kosten van het geding.

b.-

Met vonnis van 21 mei 2010 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond. Zij veroordeelde de heer A tot betaling aan de heer S van 2.309,65 EUR bruto achterstallig loon, te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest vanaf de dagvaarding tot de datum van betaling.

Elke partij werd veroordeeld tot de eigen kosten.

c.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

e.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 7 juni 2010 stelde de heer A hoger beroep in tegen dit vonnis. Hij vorderde dat het arbeidshof het vonnis zou vernietigen en de vordering van de heer S zou afwijzen, met verwijzing van de heer S in de kosten van beide aanleggen.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. BEOORDELING

1. Loonachterstal

Vast staat dat de bewijslast ter zake van de betaling van het loon met toepassing van artikel 1315 tweede lid BW bij de werkgever berust. Inderdaad rust de verplichting tot betaling van het loon op de heer

A als werkgever en bepaalt voornoemd artikel dat wie beweert bevrijd te zijn, het bewijs moet leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht.

Het staat niet ter discussie tussen partijen dat bij de beweerde betaling van het loon van hand tot hand, in strijd met artikel 5 § 1 van de Loonbeschermingswet, geen kwitantie werd ondertekend.

Terecht merkt de heer A op dat bij ontstentenis van een door de werknemer ondertekende kwitantie, de werkgever het bewijs van de betaling van hand tot hand mag leveren met alle wettelijke middelen.

Inderdaad wordt in de Loonbeschermingswet niet gestipuleerd dat het bewijs van de betaling van het loon van hand tot hand enkel kan worden geleverd door een kwitantie, of dat de ontstentenis van een kwitantie een vermoeden van niet betaling van het overeenstemmende loon creëert.

(vgl. Arbh. Antwerpen 25 mei 2005, onuitg., AR 2040185)

De verplichting om een kwitantie van de betaling van het loon aan de werknemer voor te leggen doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor de werkgever om met toepassing van artikel 12 van de Arbeidsovereenkomstenwet het bewijs te leveren van de contante betaling van het loon.

(vgl. Arbh. Antwerpen (afdeling Hasselt) 2 juni 2000, Limb. Rechtsl. 2001, 257)

Van zijn bewering dat de gevorderde lonen werden betaald levert de heer A niet het bewijs.

Dit bewijs wordt niet geleverd door het feit dat de heer S in een niet gedateerde nota, door de heer A gesitueerd op 27 november 2007, wel melding maakte van een bedrag van 262,77 EUR als 'nog te betalen van de werken' zonder evenwel melding te maken van enig verschuldigd loon.

Evenmin kan uit de vraag van de heer S 'het geld morgenmiddag bij [zijn ma in de bus [te] steken' worden afgeleid dat dit gebruikelijke wijze van betaling van hand tot hand was. Bovendien maakt de tekst van het document het aannemelijk dat het hier wellicht alleen gaat over het saldo van de vergoeding die de heer S nog moest ontvangen voor de

vóór de aanvang van de arbeidsovereenkomst door hem uitgevoerde werkzaamheden.

Verder kan evenmin als bewijs gelden, een niet gedateerde en niet ondertekende nota waarvan de heer A voorhoudt dat deze uitgaat van de heer S en waarop melding maakt gemaakt van bedragen die als loon voor gewerkte uren verschuldigd zouden zijn.

In tegenstelling tot wat de heer A verder stelt, geldt evenmin als betaling van het loon van hand tot hand, de omstandigheid dat de sociale zekerheids-bijdragen en de bedrijfsvoorheffing werden betaald. Zelfs indien aanvaard zou worden dat de betaling van sociale zekerheidsbijdragen en bedrijfsvoorheffing een feitelijk vermoeden vormt, kan de rechter dit feitelijk vermoeden slechts aannemen wanneer het hem zekerheid geeft over het vast te stellen feit dat hij uit een bekend feit afleidt. (vgl. Cass. 16 juni 2003, S.07.0037.F)

Met toepassing van artikel 1349 is een vermoeden een gevolgtrekking die de wet of de rechter afleidt uit een bekend feit om te besluiten tot een onbekend feit. In voorliggende betwisting is het arbeidshof van oordeel dat de betaling van het loon als onbekend en te bewijzen feit niet met voldoende zekerheid kan worden afgeleid uit het bekende feit (betaling van sociale zekerheids-bijdragen en bedrijfsvoorheffing).

Tenslotte is het mogelijk dat de heer S een procedure tot betaling van achterstallig loon heeft opgestart omdat de heer A de zaak niet aan hem had overgelaten, doch ook dit kan moeilijk worden aanvaard als bewijs van betaling van het loon.

Het was dan ook terecht dat de arbeidsrechtbank dit onderdeel van de vordering van de heer S ontvankelijk en gegrond verklaarde.

2. Opzeggingsvergoeding

Artikel 1315 eerste lid BW bepaalt dat wie de uitvoering van een verbintenis vordert, hiervan het bewijs moet leveren. Verder bepaalt artikel 870 Ger.W. dat elke partij het bewijs moet leveren van de feiten die zij aanvoert.

Artikel 39 § 1 bepaalt dat de partij die de arbeidsovereenkomst, gesloten voor onbepaalde tijd,

beëindigt zonder naleving van een opzeggingstermijn of zonder dringende reden, aan de andere partij een opzeggingsvergoeding dient te betalen die gelijk is aan het loon en de voordelen verworven krachtens de arbeidsovereenkomst over de niet nageleefde opzeggingstermijn.

Uit voornoemde bepalingen volgt dat wanneer de heer S betaling vordert van een opzeggingsvergoeding, hij het bewijs moet leveren van het feit dat de heer A de arbeidsovereenkomst heeft beëindigd zonder naleving van een opzeggingstermijn of zonder dringende reden.

De heer S levert dit bewijs niet, zodat de eerste rechter dit onderdeel van zijn vordering terecht als ongegrond heeft afgewezen.

3. Rechtsplegingsvergoeding

Artikel 1022 eerste lid Ger.W. omschrijft de rechtsplegingsvergoeding als een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Voor de arbeidsrechtbank was de heer S niet bijgestaan of vertegenwoordigd door een advocaat, zodat hij geen aanspraak kan maken op betaling van een rechtsplegingsvergoeding.

In tegenstelling tot wat de heer A lijkt te argumenteren, heeft de eerste rechter aan de heer S geen rechtsplegingsvergoeding toegekend: nauwkeurige lezing van het beschikkend gedeelte van het bestreden vonnis leert dat elke partij veroordeeld werd tot de eigen kosten, die vereffend werden in hoofde van de heer S op 94,34 EUR kosten dagvaarding en in hoofde van de heer A op 400 EUR rechtsplegingsvergoeding.

★

★

★

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Recht sprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis in alle beschikkingen;

Verwijst de heer A in de kosten van het hoger beroep, in hoofde van beide partijen begroot en vereffend op 400 EUR rechtsplegingsvergoeding.

★

★

★

Aldus gewezen door de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel en ondertekend door :

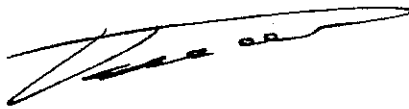
D. RYCKX : Raadsheer.

E. VAN LAER : Raadsheer in sociale zaken als werkgever,

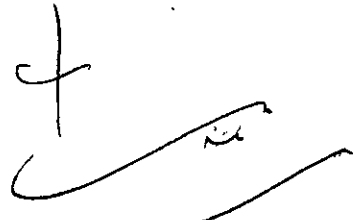
D. VRIJSEN : Raadsheer in sociale zaken als werknemer-arbeider,

En bijgestaan door :

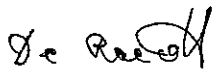
D. DE RAEDT : Griffier,

E. VAN LAER,

D. VRIJSEN,

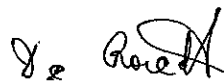

D. DE RAEDT,

D. RYCKX,

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel op 28 maart 2011 door de heer D. RYCKX, Raadsheer, bijgestaan door D. DE RAEDT, griffier,

D. DE RAEDT,

D. RYCKX,